

INGEZONDEN.

Utrecht, 19 April 1897.

Waarde Gérant!

Daar ik waarschijnlijk niet op de a. s. Algemeene Vergadering aanwezig zal kunnen zijn, ben ik zoo vrij, U eenige plaatsruimte in het *Tijdschrift* te verzoeken voor enkele opmerkingen naar aanleiding van het belangrijke Rapport der Commissie in zake de verbetering van gehalte en positie der vroedvrouwen.

Toen ik in de vorige Alg. Vergadering de vrijheid nam, het voorstel van Limburg aan te bevelen, werd geen stem gehoord, die dit voorstel verdedigde, maar werd van verschillende zijde betoogd, dat het gehalte der vroedvrouwen zeer weinig te wenschen overliet, dat wettelijke contrôle en repressieve maatregelen iets ongehoords moesten heeten, en zelfs, dat een dergelijk voorstel eigenlijk niet te pas kwam op een vergadering van geneeskundigen, omdat door geneeskundigen op verloskundig gebied ook in veel gezondigd wordt. Een voorstel van den Heer MENNO HUIZINGA, om slechts te doen onderzoeken, in hoeverre door (die zelfde!) geneeskundigen in het gehalte en de positie der vroedvrouwen verbetering te brengen zou zijn, werd tot mijn spijt overgenomen door den Limburgschen afgevaardigde, die er niet aan dacht, dat Limburg de verbetering van de positie der *kraamvrouwen* in de eerste plaats op het oog had. Later werd nog in dit *Tijdschrift* (1896, II. blz. 122) door den afgevaardigde van Waterland uitdrukkelijk betoogd, dat juist de verbetering van de positie der vroedvrouwen *door de geneeskundigen* beoogd was, „welke (gecursiveerde) woorden maakten, dat (hij) van de verdere „bestrijding van Limburg afzag”.

De van ouds bekende „ironie van het lot” heeft gewild, dat deze zelfde afgevaardigde later als lid der ad hoc benoemde Commissie het Rapport zou onderteekenen, waarin herhaaldelijk met blijkbaar leedwezen wordt verklaard „dat het mandaat der Commissie zoo beperkt is, dat zij zich niet „gerechtigd acht maatregelen voor te stellen, die het initiatief of de mede-„werking der overheid vereischen, waarmede echter allerminst gezegd zij, „dat zij maatregelen van dien aard niet noodzakelijk of wenschelijk acht” (Rapp. blz. 626).

Uit deze, na de discussie op de Algem. Verg. zeker merkwaardige verklaring, uit de belangstelling, die het werk der Commissie algemeen heeft opgewekt en uit het feit, dat van 250 antwoorden op de vraag, of maatregelen ter verbetering van den toestand wenschelijk worden geacht, 170 bevestigend luiden, mag wel veilig de conclusie worden getrokken, dat de uitspraak der Alg. Verg. ditmaal niet beantwoordde aan de meening van de meerderheid der Nederlandsche geneeskundigen, en dat het voorstel Limburg een beter lot had verdiend, dan het ten deel viel.

Na hetgeen de Commissie in deze zoo onomwonden uitspreekt, mag het wel zeer waarschijnlijk heeten, dat haar gevraagd zal worden, diligent te blijven, teneinde de van overheidswege te nemen maatregelen nader aan

een onderzoek te onderwerpen. Tot het indienen van een voorstel in die richting op te wekken, is dan ook het doel van dit schrijven.

Tevens zij het mij vergund er op te wijzen, dat hoe voortreffelijk de oprichting van een vakblad voor vroedvrouwen ook moge wezen, daaraan toch diene vooraf te gaan de samenstelling van een handboek der verloskunde voor vroedvrouwen. Een compendium van hetgeen de vroedvrouwen dienen te weten en dat steeds geraadpleegd kan worden, mag wel als een zeer noodzakelijk iets worden beschouwd. Ook wij geneeskundigen hebben niet genoeg aan tijdschriften alleen; wie onzer kan het buiten zijn handboeken stellen? Onder de talrijke medici, die gaarne de vroedvrouwen op de hoogte brengen en houden, zullen er toch zeker te vinden zijn, aan wie de samenstelling van een dergelijk handboek geen overmatige moeite zou berokkenen. Op gevaar af van voor een verstokt teutonophiel aangezien te worden, wil ik hier nog aan toevoegen, dat een zeer bruikbaar „Hebammen-Lehrbuch” in Pruisen op last van het betrokken Ministerie is uitgegeven en dat ook verdere, in de praktijk beproefde maatregelen tot reglementeering der vroedvrouwenpraktijk in Pruisen zijn ingevoerd.

U vriendelijk dankzeggend voor de verleende plaatsruimte,

Hoogachtend,

Uw Dw.

K. F. WENCKEBACH.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — Amerikaansche tarieven. Beschamend is het voor de Europeesche medici, dat hun Amerikaansche collega's, die toch doorgaans zooveel gemakkelijker aan hun diploma komen, door flinke samenwerking in staat zijn gebleven, hun stand behoorlijk te doen eerbiedigen, voorzoover dit uit de stoffelijke belooning van hun diensten mag afgeleid worden, wat niet ongeoorloofd is: indien, wat vaak genoeg voorkomt, een buspatiënt, die den medicus met *f*2 per jaar betaalt, voor één advies van een kwakzalver *f*10 of *f*15 wil en kan betalen, dan bewijst dit, dat hij voor den geneeskundigen stand geen eerbied heeft, en *zijn* schuld is dat niet. Men mag noch zichzelf noch anderen wijs maken, dat in die gevallen menschlievendheid bewezen wordt door den medicus, die voor dat loon zijn diensten verleent. *The Lancet* van 17 April bevat eenige opgaven, die te denken geven. Het geringste honorarium in kleine Amerikaansche steden is $\frac{1}{2}$ doll. voor een advies op het spreekuur, en 1 doll. voor een visite. In grootere steden kunnen deze cijfers opklimmen tot 2 en 5 doll. De burgerpraktijk in N.-York, levert resp. 1 en 1.50 doll. op en de rijke praktijk 5—10 doll. Wel hebben de Amerikaansche artsen veel last van non-valeurs, maar die zijn geen Amerikaansche uitvinding. Reeds vóór COLUMBUS werden er in de Oude Wereld exemplaren gevonden.